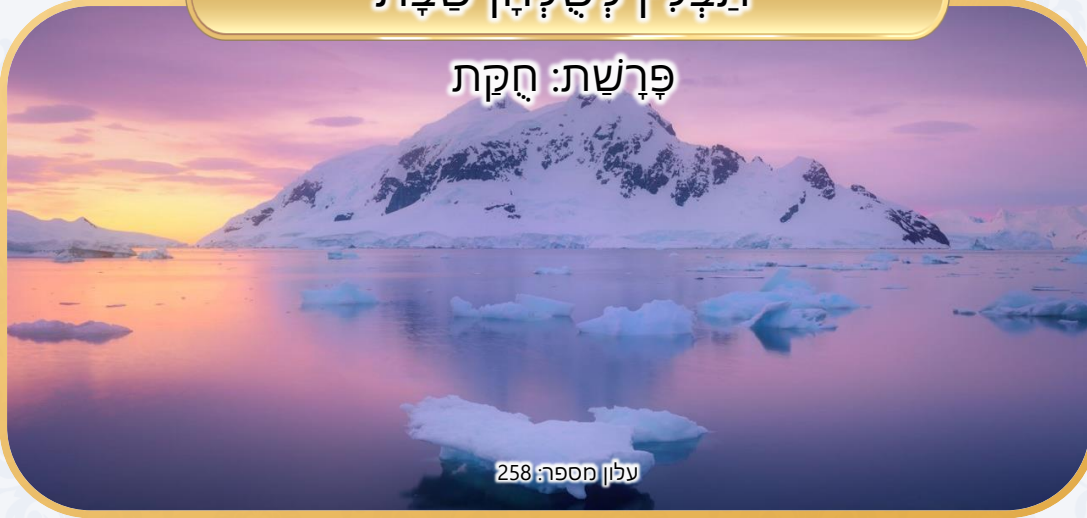

תְּבָלִין לְשִׁלְחֹן שַׁבָּת

פְּרָשַׁת: חֻקַּת

עלון מספר: 258

העלון לעלוי נשמת: בכור חי' בן בטי, אברהם זושא בן ר' יהושע, לאה בת ר' יום טוב ליפמאן, מיכאל בן שרה, אלכסנדר בן מרי, לודמילה בת לייב, משה בן זוהרה, יהודה בן שרה, יוסף בן חנה, מנחם שלום בן שמחה, חיים בן אסתר, תמרה בת יעקב - **תנצב"ה.**

ולהבדיל בין החיים למתים, העלון לרפואת: משה בן מזל-טוב פורטונה, משה בן מנדל, נפתלי בן דבורה, סביטלנה צביה בת ברכה, מרי בת חנה - **בתוך שאר חולי עמו ישראל**

נא לא לקרוא בשעת התפילה וקריאת התורה. העלון טעון גניזה. הלימוד בשבת פי אלף מיום חול.

כניסת השבת:
7:20
יציאת השבת:
8:34
רבנו תם:
9:17
הזמנים לפי אופק חיפה

נקודה בפְּרָשָׁה

בְּזֻכֹּת הַמְנוּרָה שְׁבַמְקָרָר

"**בואו חשבון**" (כא, טו) משפּט אַחַד קָטָן שִׁיִּצְאָא מִפּוֹי שֶׁל יְהוּדִי, אִו אָפְלוּ מְלָה אַחַת שֶׁנֶּאֱמָרָה בְּנֵעָם וּבָחֹן, וּמִתּוֹךְ רְצוֹן לְסִיעַ בְּיַד הַזֹּלַת, יֵשׁ בְּכֹחָהּ לְהַשְׁפִּיעַ שִׁפְעַר, רַב, לְבָנוֹת עוֹלָמוֹת שְׁלָמִים, וְלְהַפְרֵךְ אֶת הַשּׁוֹמְעִים מְרַעִים לְטוֹבִים.

אֶת הַסְּפֹר הַבָּא סִפֵּר מְחַנֵּף דָּגוּל מִירוּשָׁלַיִם, הַמְכַהֵן בְּאֵחַד הַסְּמִינָרִים הַיְדוּעִים.

בְּדִידֵי הוּא עֶבְדָּא, קְרוֹב מִשְׁפָּחָה שְׁנִפְטָר, וְזָכָה לְחַזֵּר בְּתִשְׁבּוּבָה שְׁלָמָה עַל יְדֵי הַשְׁתַּלְשְׁלוֹת מִדְּהִימָה שֶׁל 'בואו חשבון', דְּהִינּוּ שֶׁהוֹכַחְתִּי לוֹ עַל יְדֵי חֶשְׁבוֹן פְּשׁוּט שֶׁיֵּשׁ דְּבָרִים שֶׁבְּלָחוּ לַעֲשׂוֹת.

אוֹתוֹ קְרוֹב לֹא זָכָה לְהִיּוֹת שׁוֹמֵר תּוֹרָה וּמִצְוֹת. בְּמִשְׁךָ שְׁנַיִם נִסְיָנוּ לְהַשְׁפִּיעַ עָלָיו שֶׁיִּשְׁנֶה אֶת אֲרָחוֹת חַיָּו, אֲכָל הוּא סָרַב בְּעַקְשָׁנוֹת לְשִׁמְעַ.

גַּם כְּאֲשֶׁר נִפְטָר אַבְיוֹ, עָשָׂה רַק אֶת הַפְּעֻלוֹת הַמִּינִימָלִיּוֹת, יֵשׁב שְׁבָעָה, אָמַר קְדִישׁ פֶּה וְשֵׁם, אֲכָל הַמִּשְׁיָךְ אֶת חַיָּו כְּהַרְגוֹ, וְלֹא אֲבָה לְשַׁמַּע עַל שְׁנַיִם דָּרָךְ.

אַחֲרֵי כֹפֶה שְׁנַיִם נִפְטָרָה אִמּוֹ. וְהִנֵּה, מִסְּפָר חֲדָשִׁים לְאַחַר מִכּוֹ, הַתְּפִלָּאנוּ מֵאֵד לְרֵאוֹתוֹ כְּשֶׁלְּרֵאוֹשׁוֹ חֲבֹשָׁה כְּפֶה גְדוֹלָה, וְהוּא מִצְהִיר שֶׁהוּא מִתְּפַלֵּל מִדֵּי יוֹם, שׁוֹמֵר עַל כְּשָׁרוֹת וְעַל שַׁבָּת.

לֹא יַדְעֵנוּ מַה קָרָה, וְמִי הַשְׁפִּיעַ עָלָיו לְשִׁנוֹת אֶת דְּרָכּוֹ. הָרִי גַם אֲנַחְנוּ נִסְיָנוּ וְהַשְׁתַּדְּלָנוּ בְּמִשְׁךָ כָּל הַשְּׁנַיִם לְהַשְׁפִּיעַ עָלָיו, וְלֹא הִצְלַחְנוּ.

וְהִנֵּה נוֹדַע הַדְּבָר. הוּא עֲצָמוֹ סִפֵּר לָנוּ מִי הִצְלִיחַ לְהַשְׁפִּיעַ עָלָיו לַעֲשׂוֹת שְׁנַיִם כֹּה דְרָמָטִי בְּחַיָּו.

וְכֵן סִפֵּר: בְּתָם שְׁבָעַת יְמֵי הָאֶבֶל עַל אִמִּי, נִגַּשׁ אֵלַי אֶחָד מִקְרוֹבֵי הַמִּשְׁפָּחָה, יְהוּדִי חֲרָדִי וְנִעְיָם הַלִּיכּוֹת, וְאָמַר לִי: 'הֵאֵם רְצוֹנְךָ לַעֲשׂוֹת דְּבָר פְּשׁוּט וְקָל, לְעֵלְיִי נִשְׁמַתָּה שֶׁל אִמְךָ עָלֶיךָ הַשְּׁלוֹם?'

אֲנִי 'נְדַלְקָתִי' מִהַפְּשָׁג 'דְּבָר פְּשׁוּט וְקָל', וְבוֹ בְּמִקּוֹם הַשַּׁבָּתִי: אֲנִי מוֹכֵן. וְכִי מִי לֹא יִהְיֶה מוֹכֵן לַעֲשׂוֹת דְּבָר פְּשׁוּט וְקָל לְעֵלְיִי נִשְׁמַת אִמּוֹ!?

מִשְׁשִׁמַּע הַקְּרוֹב הַחֲרָדִי אֶת תְּשׁוּבָתִי הַחַיִּיבִית, אָמַר לִי שְׁמַדִּי יוֹם שְׁשִׁי, טָרָם כְּנִיסַת הַשַּׁבָּת, אֲכַבֶּה אֶת הַמְנוּרָה בְּמִקְרָר, כְּדֵי שֶׁשְׁשִׁי אֶפְתַּח אֶת הַמִּקְרָר בְּשַׁבָּת, לֹא תִדְלַק הַמְנוּרָה. "אֶת שְׁמִירַת הַשַּׁבָּת הַזֹּאת תִּקְדִּישׁ לְעֵלְיִי נִשְׁמַת אִמְךָ", אָמַר לִי הַקְּרוֹב.

וְכֵן עָשִׂיתִי. בְּכָל יוֹם שְׁשִׁי, בְּהִתְקַרֵּב זְמַן הַשַּׁבָּת, כְּבִיתִי אֶת מְנוֹרַת הַמִּקְרָר, וְיַדְעֵתִי שֶׁאֲנִי עוֹשֶׂה זֹאת לְעֵלְיִי נִשְׁמַתָּה שֶׁל אִמִּי. הֵיִשׁ דְּבָר קָל מִזֶּה?

אֲכָל, לֹא עָבְרוּ שְׁתַּיִם וְשִׁלְשׁ שַׁבָּתוֹת, עַד שֶׁהִתְחַלַּתִּי לְשַׁאֵל אֶת עֲצָמִי, אִם אֵינְךָ מְדַלֵּיק אֶת מְנוֹרַת הַמִּקְרָר - מִדַּע הֵנָּךְ מְדַלֵּיק אֶת הַמְנוּרָה בְּסִלּוֹן וּבִתְרֵךְ חֲדָרֵי הַבַּיִת?

נִסִּיתִי לְדַחֹת אֶת הַשְּׁאֵלָה הַזֹּאת שֶׁפִּעֲפָעָה בְּתוֹךְ מַעֵי, אֲכָל לֹא עָזַר לִי כְּלוּם. כִּיּוֹן שֶׁאֲנִי אָדָם הַפּוֹעֵל עַל פִּי כְּלָלִי הַהִגְיוֹן, הַמְשַׁכְּתִי כָּל הַעֵת לְהִטִּיף לְעֲצָמִי, וְלוֹמַר 'אִם אֵינְךָ מְדַלֵּיק אֶת מְנוֹרַת הַמִּקְרָר, אֵל תִּדְלִיק גַּם אֶת הַמְנוֹרוֹת בְּחֲדָרֵי הַבַּיִת'.

עַד שֶׁהִזְמַנְתִּי חֲשֵׁמְלָאִי שֶׁיִּתְקִין שְׁעוֹן שַׁבָּת בְּבִיתִי, כְּדֵי שֶׁאֲזַכֵּר לְהַסְנֵעַ מִהַדְּלָקָת הָאוֹר בְּחֲדָרִים.

וְאֵז הִגִּיעַ תּוֹר הַרְדִּיּוֹ שֶׁהִיָּה בְּבִיתִי. אִם אֵינְךָ מְדַלֵּיק אֶת הַמְנוּרָה בְּמִקְרָר וּבְחֲדָרִים, כִּיצַד אֲנִי מִרְשָׁה לְעֲצָמִי הַמְדַלֵּיק אֶת מְכַשִּׁיר הַרְדִּיּוֹ? כֵּן הַפְּסָקָתִי בְּהַדְרָגָה גַּם אֶת הַהֲאָזְנָה לְרִדּוֹ.

וְאֵז הִתְחַלַּתִּי לְשַׁאֵל אֶת עֲצָמִי, אִם אֶת הָאוֹרוֹת בְּבִית אֵינְךָ מְדַלֵּיק, וְגַם לֹא אֶת מְכַשִּׁיר הַרְדִּיּוֹ, אֵיךְ הֵנָּךְ מַפְעִיל אֶת הַרְכָּב בְּשַׁבָּת?

וְכֵן פְּתַחְתִּי בְּתֵהִלּוֹךְ עֵקֶבִי שֶׁל מַחִיקַת עוֹד חִלּוּל שַׁבָּת, וְעוֹד חִלּוּל, וְעוֹד חִלּוּל, עַד שֶׁהִצְלַחְתִּי בְּסִיעֵתָא דְשִׁמְיָא לְהַתְנַזֵּר כְּמַעַט מִכָּל אִסּוּרֵי הַשַּׁבָּת.

וְאֵז בְּלִיל שַׁבָּת אֶחָד, הִתְחַלֵּל לְשַׁעֲמֵם לִי... הָרִי אֶת הַרְדִּיּוֹ אֵינְךָ

מדליק, בִּרְקָב אֵינִי נֹסֵעַ, אֶז מָה עוֹשִׂים...?

בְּרָגַע הַהוּא נִזְכָּרְתִּי שֶׁבְּסֻמוֹךְ מָאָד לְבִיתִי יֵשׁ בֵּית כְּנֻסָּת. קִמְתִּי וְהִלְכְתִּי לְשָׁם.

הַמִּתְפַּלְלִים וְהַרְבֵּ קְבֻלֹּנִי בְּמֵאוֹר פְּנִים. אֲחֵרֵי הַתְּפִלָּה הִרְגָּשְׁתִּי הַתְּעֵלוֹת מִיְחָדָת, וְאֶז לְהַפְתַּעְתִּי נִגַּשׁ אֵלַי הַרְבֵּ, וְהִזְמִינִי לְאָכַל אֶת סְעוּדַת הַשְּׂבָת כְּבִיתוֹ. לְמוֹתָר לְצַיֵּן אֶת הַהִרְגָּשָׁה

שֶׁפָּעַמָּה בִּי, שְׁאֵנִי -'חֹטְא' שְׁכַמוּנִי - זֹכָה לְאָכַל אֶצֶל רַב הַשְּׂכֻנָּה. הַסְּעוּדָה עָבְרָה בְּהִתְעֵלוֹת רַבָּתִי, וּמִיָּד לְאַחַר מִכָּן יָצֵאתִי עִם הַרְבֵּ בְּדֶרֶךְ לְאַמִּירַת הַשְּׁעוֹר הַקְּבוּעַ שְׁלוֹ בְּבֵית הַכְּנֻסָּת. הַרְבֵּ הוֹשִׁיבֵנִי לְיָדוֹ, וְהַשְּׁעוֹר עָבַר גַּם הוּא בְּהִרְגָּשָׁה רִוּחַנִית נֶעְלָה. וְכָךְ, כְּמִים קָרִים לְנֶפֶשׁ יְצִיפָה, הַחֲלוּתִי לְקַבֵּל עָלַי עַל תּוֹרָה וּמִצְוֹת, וְהַפְּכֵתִי לְכַעַל תְּשׁוּבָה גְּמוּרָה. (בְּרַכִּי נִפְשִׁי)

ספור לשבת

בזכות השתיקה

לפני שבת זכור, הראה הרה"ח ר' חיים מאיר פיליפ שליט"א לר' דוד קלצקין שליט"א את דברי ה"חתם סופר" שכל שמחת פורים, עיקרה היא השמחה והבטחון בישועתו יתברך. בתוך הדברים ניגש אלינו אברך נרגש, וסיפר על ישועה גדולה ועצומה שהתגלגלה על ידו.

לפני כמה חודשים הוא הלך להתפלל באחד מהמקומות הקדושים. בימינו, אז הפציע הוירוס לעולם, והיה מאבטח שעומד בחוץ ומווסת את כמות האנשים שבפנים. היה מותר שיהיו בפנים מספר מוגבל של אנשים, ורק כשאחד יוצא נכנס הבא. כשהגעתי עמדו עשרות אנשים בתור וניצלו את הזמן באמירת תהלים. גם ר' שמואל נעמד ביניהם וחיכה. לפתע הגיע למקום יהודי, עקף את כל התור הארוך וכמעט נכנס פנימה. "הלו... הלו...", קרא לו המאבטח. "יש תור! אי אפשר להיכנס עכשיו."

"מה תור? מי תור?" היהודי ששמו יהודה התקצף נוראות. "מה באתם פה להשתלט על המקום? מה רציתי בסך הכל, לבוא להתפלל, זה הכל. מי קרא לך בכלל? מה היה רע עד היום? לך הביתה. נסתדר בלעדיך. אתה לא בעל הבית כאן."

השומר לא נותר חייב. "נכון שאני לא בעל הבית, אבל זה התפקיד שלי. אתה חייב לציית."

חילופי הדברים הלכו והחמירו. נשמעו מילים שאי אפשר לחזור עליהן, וכולם היו המומים מכל המהלך. ר' שמואל, שבאותו יום הקשיב לקו השגחה פרטית ושמע בדיוק את שיעור 141 על ההדרכה של רבנו בחיי להתמודדות עם שונאים ואויבים, שיסבול חרפתו ולא ישיב, החליט לעשות מעשה. הוא ניגש אל הניצים, תפס בידו של יהודה ואמר לו, "יהודי טוב, תירגע, תסלח לשומר ובזכות זה תראה ישועות."

יהודה אינו מסכים בשום אופן, "צריך להעיף את השומר." ר' שמואל אמר עם דמעות בעיניים: "רק תקשיב, יש לי חבר, בחור צדיק כמעט בן שלושים. בבקשה ממך, תתגבר! תשתוק! תסלח! יש לך כוח לכרך את חברי שיוושע" הוא פנה גם לשומר עם אותם דיבורים רכים ומתחננים בעד חברו שיזכה להקים בית נאמן בישראל. השניים היו נוקשים ונחרצים. הם לא הסכימו

לשמעו משום דבר, כל אחד היה בטוח שהוא צודק במאה אחוזים ויותר, אבל גם ר' שמואל לא ויתר.

הוא התפלל למלך שהשלום שלו, שישלח לו סיעתא דשמיא ויצליח במשימה, ושוב דיבר עם כל אחד לחוד ועם שניהם ביחד, עד שבסופו של דבר נרגעו הרוחות, נפתחו הלבבות, האויבים נהפכו לאוהבים, סלחו, התפייסו וברכו את חברו המבוגר של ר' שמואל שימצא בקרוב את זיווגו הנכון.

עתה ביקש ר' שמואל שגם כל אחד מהשניים יברכו זה את זה. כל אחד אמר את שמו של חברו החדש וברכו מעומק הלב שיוושע בכל העיניים.

ר' שמואל נכנס פנימה, שם שפך דמעות לישועת החבר הבחור שהוא מתפלל עליו שנים רבות כל כך, וגם לישועתו הוא. כשיצא משם הוא פגש את מאיר, חברו מהישיבה. "אשריך! איזה קידוש ה' עשית", קורא אליו מאיר, "ראיתי מה שהיה. לא שמעתי מה דיברת איתם, אבל ראיתי שהצלחת להשפיע עליהם."

"אמרת לי להם שיברכו את חברנו שימצא במהרה זיווג הגון. תתפלל עליו גם אתה, הוא מתקרב לגיל שלושים ועדיין לא מצא את זיווגו."

ר' מאיר נדהם. הן לר' שמואל יש סאת ייסורים משל עצמו. הוא עדיין לא התברך בילדים, ועם כל זה הוא מקדיש את זכות השלום לחברו. "אני מקנא בך", אמר מאיר, "ככה לחשוב על השני."

"בוא ניכנס ישר לעניין", ממשיך ר' שמואל, "אולי יש לך רעיון בשביל חברנו?"

"אני לא שדכן, הבחורה היחידה שאני מכיר זאת אחותי שמלאו לה תשע עשרה לאחרונה."

"אולי זה מתאים?"

מאיר כמעט התעלף במקום, אבל ר' שמואל 'משום מה' נדלק על הרעיון. הוא המשיך ודיבר בשבח הבחור עוד ועוד, "מה אכפת לך לנסות?" הוא שכנע את מאיר, "תאר לך שכאשר הוא יהיה בן 91 היא תהיה רק בת 80. זאת מעלה גדולה."

התחילו בבדיחות, וכשיש שמחה למטה יש שמחה למעלה. כעבור עשרים יום הבחור המבוגר התארס במזל טוב עם אחותו של מאיר, וליהודים היתה אורה.

קולות המריבה – והפיוס הנהדר שקידש את השם ברכים. מזל טוב! הבחור שברכת התארס!"

השומר כל כך התרגש: "בטח שאני זוכר, ואני רואה שכל הברכות התקיימו! גם אני התארסתי השבוע!"

מזל טוב! מזל טוב!!! (גליון השגחה פרטית תזריע מצורע התשפא)

כשהגיע הבשורה המשמחת שוב עשה ר' שמואל את דרכו אל המקום הקדוש שמשם צמחה הישועה, והפעם כדי להודות. ואת מי הוא פוגש שם? את השומר הנאמן שמרשה להיכנס רק לפי התור. ר' שמואל ניגש אליו בשמחה, ואומר לו: "זוכר אותי? אתה ודאי זוכר מה שהיה במקום הזה לפני כשלושה שבועות,

מעשי צדיקים:

כפיות טובה

מעשה בבחור ישיבה, שהגיע לגיל שדזכים, ושדכנים החלו להציע בפני הוריו הצעות מהצעות שונות. אחת ההצעות נשאה חן בעיני הבחור. היתה זו בחורה, שנולדה בבית רחוק מתורה וממצוות, אולם, בשנים האחרונות החלה להתקרב ליהדות. לבדה עשתה הבת את דרכה בעולם התשובה, ואט אט נתקה כל קשר עם בני משפחתה. עתה מחפשת היא את זווגה, עם בחור ישיבה, שקדן ובעל מדות טובות.

נפגש הבחור עם הבחורה, והשנים ראו עצמם כמתאימים זה לזה. אלא, שהבחור, קדם שהחליט באפן סופי להשיב בחיוב, קם ועלה אל ביתו של מרן ראש הישיבה, לקבל את ברכתו. הבחור שטח לפני מרן ראש הישיבה את ספורה של הבת, ושאל לדעתו על השדוך.

ראש הישיבה שקע בהרהורים, ואחר כך אמר: "קרא אלי את הבת, ברצוני להחליף עמה כמה מלים".

נרגש עזב הבחור את הבית הצנוע, וכעבר זמן קצר שב עם הבת המדברת.

"שמעתי, בתי, כי חזרת בתשובה לבדך", אמר מרן בנעם. "אכן! אשרה הבת.

"האם ברור לך, כי בהיותך נשואה לבעל בן תורה, תצטרכי להסתפק במועט?" שאל מרן. הבת הנהנה בראשה.

"ומה באשר לקשר עם הורייך, שאינם שומרי תורה ומצוות?" שאל מרן.

"אין לי דבר וחצי דבר אתם!" היתה הבת נחרצת, "איני רואה עצמי קשורה אליהם עוד!"

"האם לא תבקרי אותם, ותשאלי לשלומם?" התענין מרן. "לא! הם חלוניים, ואיני רוצה לדעת עליהם מאומה!" אמרה הבת.

"אאהה!" לחש מרן, כמו לעצמו. הוא נפרד מן השנים לשלום, ובקש מן הבחור כי יעלה לביתו, בערב של יום. בשעת ערב עלה הבחור אל הבית, ונדהם לשמע דבריו של מרן. "מדותיה של הבת

גרועות ביותר! ברח מן השדוך הזה, כמו מאש!"

"מדוע?" השתומם הבחור, "והלא היא מוכנה למסר את נפשה למען התורה!"

"כפיות טובה היא כלפי הוריה ומולידיה! זו אינה דרך התורה, וזו אינה דרך התשובה! אין כאן תשובה, אלא מרידה והתרסה!" אמר מרן.

בלב כבד חזר בו מהחלטתו, כהוראתו של מרן, ואולם, כעבר זמן קצר התברר לו בכאב, עד כמה צדקו דבריו של מרן. הבחורה שחזרה בתשובה והתקרבה ליהדות, שבה והתרחקה מכור מחצבתה, ופרקה מעליה על תורה ומצוות... (גליון משכן שילה)

הזהר בגחלתם שלא תכווה

היתה זו שעת צהרים, כאשר הגאון רבי חיים פינטו (השני) – בהיותו נער – יצא אל הנמל, להנפש מעט מעמל הלמוד. הוא טיל על שפת המזח, גמע בעיניו את גלי הים התכלים והתבונן בעשרות הפועלים העמלים לפרק משא מן הספינות.

ולפתע נשמעה לעברו קריאה. "יהודי, מה לך עומד ומתבונן, לא מצאת מקום אחר להסתובב בו?". היה זה אחד מן הפועלים המסלמים, שחמתו בערה בו למראה הנער היהודי.

אך הפועל לא הסתפק בגערה בלבד. הוא הניף את זרועו החסנה והנחית את כפו על לחיו של הנער ההמום.

דמעות עלו בעיניו של רבי חיים, ושלושת חבריו המבהלים, שאף הם הזדמנו למקום, לחשו לו: "הבה ונסתלק מכאן..." אך רבי חיים לא נע.

הוא נשא עיניו הדומעות לשמים ואמר: "רבנו של עולם, לא יכול להיות שבניך יהיו מבזים ומשפלים ולכן איני זז מכאן עד שתנקם את עלבוני ואת עלבון התורה הקדושה בזכות אבותי הקדושים".

ואז ארע הדבר: צוחת כאב נוראה פלחה את האויר, והפועל שסטר לרבי חיים צנח על הקרקע. בתוך כל המהומה שהתרחשה סביב הפועל, הצליחו חבריו של רבי חיים להבין, כי הפועל משך מטען כבד במיוחד בחבל שכרך על זרועו, אותו זרוע שסטרה ללחיו של חברם, ולפתע השתחרר המטען ומשך אחריו את החבל בעצמה רבה והיד החסנה נקטעה באחת!

ימים לא מועטים חלפו עד שהפועל השתחרר מבית החולים ובא לבית המדרש, לבקש את סליחתו של רבי חיים, ולהתחנן

למחילה. (גליון משכן שילה)

ביצות

תייר נבהל ואומר למדריך, "הנה עקבות של אריה, זה מסוכן, לא?". המדריך: "אל דאגה הכל תחת שליטה, פשוט נתחלק, אתה תבדוק לאן העקבות מובילים, ואני אבדוק מאין הגיעו..."

למה אהרן הכהן נפטר דווקא בר"ח אב? כיוון שיש מחלוקת בין החסידים לליטאים האם אומרים תחנון ביארצייט של צדיקים, ואהרן הרי אוהב שלום ורודף שלום אז הוא נפטר בר"ח כדי שלא יהיה מחלוקת, ולכולי עלמא לא אומרים תחנון.

שימו לב!

השבת הקרובה משנים קצת בזמירות שבת ושרים: "השומר שבת הבנט עם עבאס"...

אדם שואל את חבריו: "למה אתה אף פעם לא מפרגן לי שאני נוהג טוב כשאני לוקח אותך טרמפ?" - "אני לא יכול לפרגן כשאני קורה תהלים"...

מצב העוני הולך ומחפיר. אנשים אוכלים גבינות עם עובש, שותים יין ישן, ונוסעים במכוניות ללא גג. עצוב.

לא להאמין ששאר העולם עוד נמצא בקורונה, אנחנו כבר איזה ארבע אסונות קדימה!

חייל אחד נמצא במגרש אימונים. לאחר מספר פקודות שהחייל לא מבצע אותם, המפקד צועק: "מטוסים בגובה נמוך!", ומיד כל החיילים נשכבים על האדמה, ורק אותו חייל עומד באמצע השדה.

צועק עליו המפקד: "מה אתה עושה חייל?" עונה לו החייל: "אני תפסתי מחסה מתחת לעץ!" שואל אותו המפקד: "איפה אתה רואה את העץ?" עונה לו החייל: "איפה אתה רואה את המטוס?"...

חיות

חידת הגיון:

שלמה היה נוהג לתת כסף לכל מבקש צדקה. הגיע אליו יהודי וביקש צדקה, נתן לו יעקב שלמה חצי מהסכום שהיה לו בכיס ועוד שקל אחד. לאחר מכן הגיע אליו יהודי נוסף וביקש צדקה, כעת גם נתן לו חצי ממה שהיה לו בכיס ועוד שקל, כעת נשאר ליעקב שלמה שקל אחד. כמה כסף היה לו בהתחלה?

פתרון לחידה מהעלון הקודם:

500 תלמידים.

חידת בלשים:

יום אחד ראה האריה את השועל מטייל ביער כשבאמתחתו ביצה. שאל אותו האריה מאיפה הביצה, והשועל סיפר: "טילתי ביער ולפתע ראיתי שמתחת עץ גבוה מונחת ביצה. הסתכלתי למעלה וראיתי בראשו קן ציפורים. טיפסתי אל הקן וראיתי שאין בו ציפורים או ביצים נוספות, והבנתי שזהו קן נוש. כנראה הביצה נפלה מן הקן אל הרצפה, ומכיון שאין למי להחזיר אותה, לקחתי אותה לעצמי". האריה ישע שהשועל נוהג לגנוב ביצים מקינים, וגם כאן הוא גנב, אך לא יכל להוכיח זאת. ומכיון שמאוד רצה שבממלכת החיות יתנהגו בצדק וביושר - החליט לקרוא לבלש, ולשאל את דעתו. כשמע הבלש את הסיפור - אמר מיד שהשועל משקר, והוא גנב את הביצה מקן. כיצד ידע זאת הבלש?

פתרון לבלשות מהעלון הקודם:

אם השותף אכן מת מחלומו - איש לא היה יכול לדעת שמת בגלל החלום.

חידת ההגיון באדיבות חיים כץ a0533180118@gmail.com

היצאת ע:

פתלט:

